

Колко бѣхте свободни по напрѣдъ! Хвѣркахте си въ горицата, мушички си ловѣхте . . . . . хубаво бѣше тамъ, нали?

— Вrabчетата загледахъ сега засмѣно своята неприятелка. Когато по напрѣдъ заминаваше покрай тѣхъ, тѣ се сгушвахъ въ едното кюше на кафеза; но сега отъ ласкавитѣ думи на котката тѣ радостно-изцвѣртѣхъ.

— Излѣзте, излѣзте! Азъ ще ви изведа да ви пуcтнѣ на свобода. Ахъ колко сте хубавички!

— Ц-р-р ц-р-р . . . и вrabчета искочихъ.

Котката захванъ да милва едното, а другото ѣж гледаше. Слѣдъ това тя улови и двѣтѣ и полегка искочи изъ стаята да ѣж не види господарѣтъ. И тя отиде не да пуcтне вrabчета на свобода, а да се нахрани съ тѣхъ.

Така става съ всѣкиго, който се подава на хитростята на други.

АНДРЕЙ МУРЪ.

Андрей билъ малко момченце. Той билъ синъ на единъ бѣденъ селянинъ. Тѣхната бѣдна и проста кѣщица била направена близо до пѣтъ, та Андрей често пѣти гледалъ, какъ желѣзницата съ бухтенѣе заминава край тѣхъ, като испуска облаци пара и димъ.

Веднѣжъ Андрей, като играѣлъ на желѣзниятъ пѣтъ, забѣлѣзалъ че *релситѣ* били размѣстени. Той веднага си спомнилъ расказитѣ на много хора, за нещастията, които се случвали при размѣстени релси.

А какви сѣ тѣзи нещастия? — Ето какви: желѣзницата като вѣрви силно, шомъ срѣщне такова мѣсто, сблѣсква се, та излиза изъ вѣнъ релситѣ. Въ това си